

Діана Підбуртня



(12 р., Олександрівська ЗОШ І-ІІІ ст., с. Олександрівка, Долинський р-н, Кіровоградська обл.)

Горджуся своїм татом

Цю розповідь я хочу присвятити своїй рідній людині – татові. До цього часу, можливо, в мене і не виникло б такого бажання, але зараз... Спробуйте мене зрозуміти.

Сім'я наша звичайна, як і більшість українських родин. Нас четверо: тато, мама і я з молодшою сестричкою. Ніби нічого незвичного й немає, чим тут хизуватися... Та наше життя поділилося на два періоди – до війни і після війни...

Це тільки тепер я починаю розуміти, як щасливо ми жили, доки в нашій державі не сталися значні зміни. Наша країна почала перероджуватися, бути справді Єдиною і самостійною. Наш український народ хоче будувати для всіх нас краще майбутнє, але декому це не подобається. Сепаратисти за підтримки Росії відібрали у нас Крим, а тепер ще й хочуть відокремити Донеччину, Луганщину, а там і далі сіяти розбрат в нашій країні. Тож наші батьки піднялися на захист своєї Батьківщини. Ось і мій тато не байдужий до того, яке життя на нас чекає, як ми будемо жити надалі.

Тому я й хочу розповісти про свого татуса, бо для мене він справжній герой, а я і моя сестричка ним пишаємося.

Йому 37 років, народився він на Кіровоградщині в мальовничому селі Олександрівка, про яке так гарно говорить наш місцевий поет Михайло Родинченко:

Степова Олександрівко наша,
В тихім шелесті кленів, дубів.
На землі найрідніша, найкраща –
Ти колиска волинських степів...

І він, будучи малим хлопчиною, любив свій край. Переходив, перебігав його вздовж і впоперек зі своїми друзями-хлопчаками. Дуже любив зустрічати ранню зіроньку на риболовлі біля ставка зі своїм батьком, нашим дідусем. Брав і мене з собою, бо я завжди, коли він звечора лагодив свої вудочки, не відставала, щоб і мене взяв. А він, сміючись, говорив: якщо прокинешся вранці, то й підеш зі мною. Тож я клала біля своєї подушки заведений будильник і так боялася проспати. Часто чоловіки говорили моєму татові: «Що не маєш сина, то водишся з донькою». Але він, поплескуючи мене по плечі, з такою гордістю відповідав: «Та моя Діанка втре носа будь-якому



хлопцеві». І мені так приємно було це чути.

Наш тато для «своїх дівчат» (як він нас називав, маму, сестру й мене) завжди був і є опорою. Ми за ним, як за кам'яною стіною. Це я тільки почала розуміти, коли він від нас далеко.

Ми з Настею цього літа на декілька років подорослішали. В серпні місяці наш татусь разом з іншими односельцями добровольцем пішов до військомату, щоб захистити і своїх рідних, і всю Україну від ворога. Він у нас не дуже балакучий, але своїми справами доводить, що він справжній чоловік, який не може стояти осторонь, коли в країні біда. Після тритижневої підготовки в «Десні» його відправили на схід, де його бригада розташована біля містечка Дебальцеве. Звичайно, там дуже небезпечно, часті обстріли. Та він у рідких і коротких своїх дзвінках нас заспокоює, щоб не хвилювались, у нього все добре, його «Валера» (так вони прозвали БТР) справно їм служить.

Та ми не маленькі, знаємо, що означає те «добре». І наш, і інші батьки під постійною небезпекою, але їхні рідні молять Бога захистити їх, щоб вони були тільки живими.

Раніше ми з сестрою по телевізору дивились лише мультики та якісь дитячі передачі, а тепер ми разом із мамою не пропускаємо жодних новин, стежимо, що там відбувається в гарячих точках. І як болить серце, коли говорять, що стільки загинуло, а скільки поранено. Відразу ж виникає жахливе питання: а як же там наш тато? А то ж теж чийсь рідні. Можливо, я чогось і не розумію, але так і хочеться закричати тому Путіну і йому подібним: «Чого вам ще не вистачає?! Хіба ви можете спокійно жити, коли стільки смертей навкруги через вас?!»

У наше мирне життя ввірвався неспокій, біль, переживання. Ми всі чекаємо миру, щоб наші батьки не гинули на своїй же землі, а щоб були поруч зі своїми сім'ями. Та ми надіємося і впевнені, що перемога буде за нами, тому що наші батьки борються за праве діло, наша Україна буде вільною, єдиною державою, коли в ній є такі люди, як мій тато! Ми з сестрою гордимось ним!

А ось декілька рядочків, які я присвятила йому:

Мій батько воїн України.
Завжди пишаюся я ним.
Він захищає Батьківщину,
Щоб панував завжди в нас мир!

